

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 166/06-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. júna 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Z. V., U., prechodne M., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. F. Č., T., ktorou namieta porušenie svojho práva na slobodu a nedotknuteľnosť osoby podľa čl. 12 ods. 1, čl. 16 ods. 1 a čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici s pôsobnosťou Špeciálneho súdu sp. zn. Pš 9/04 zo 14. februára 2005 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Toš 42/2005 zo 17. marca 2005 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Ntv-š 1/2005 z 25. apríla 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. V. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júla 2005 doručená sťažnosť Z. V., U., prechodne M., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním právneho zástupcu doručeným ústavnému súdu 20. septembra 2005, zastúpeného advokátom JUDr. F. Č., T., ktorou namieta porušenie svojho práva na slobodu

a nedotknuteľnosť osoby podľa čl. 12 ods. 1, čl. 16 ods. 1 a čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici s pôsobnosťou Špeciálneho súdu sp. zn. Pš 9/04 zo 14. februára 2005 (ďalej len „krajský súd“) v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Toš 42/2005 zo 17. marca 2005 (ďalej len „najvyšší súd“) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Ntv-š 1/2005 z 25. apríla 2005.

Sťažovateľ uvádza, že uznesením krajského súdu sp. zn. Pš 9/04 zo 14. februára 2005 boli porušené ním označené ústavné práva, ktoré boli porušené aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Toš 42/2005 zo 17. marca 2005, ktorý síce napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil, ale sťažovateľa naďalej ponechal vo väzbe. V danom prípade súdy rozhodovali o žiadosti sťažovateľa podanej 20. septembra 2004, ktorou sa domáhal súhlasu prokurátora s odovzdávaním študijných materiálov manželkou. Sťažovateľ uvádza, že v tom čase žiadosť o prepustenie z väzby nepodal.

V dôsledku nesprávneho postupu krajského súdu došlo podľa názoru sťažovateľa k ukráteniu jeho práva podať žiadosť o prepustenie z väzby v zmysle ustanovenia § 72 ods. 2 Trestného poriadku, pričom oba súdy nekonali v danej veci neodkladne. Predmetné uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 16. februára 2005 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Toš 42/2005 zo 17. marca 2005 mu bolo doručené 26. apríla 2005.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej uvádza, že uvedené nezákonnosti toleroval najvyšší súd aj uznesením sp. zn. Ntv-š 1/2005 z 25. apríla 2005, keď rozhodol o predĺžení jeho väzby do 29. októbra 2005. Uvedené uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 4. mája 2005, pričom jeho obhajcom doručené nebolo.

Sťažovateľ preto v návrhu výroku rozhodnutia (petite) svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho práva na slobodu a nedotknuteľnosť osoby podľa čl. 12 ods. 1, čl. 16 ods. 1 a čl. 17 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. Pš 9/04

zo 14. februára 2005 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Toš 42/2005 zo 17. marca 2005 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Ntv-š 1/2005 z 25. apríla 2005.

II.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa ustanovenia § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa ustanovenia § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená. Jedným z dôvodov na odmietnutie sťažnosti v rámci predbežného prerokovania je podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj jej oneskorené podanie.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 22/02 uvádza: „Sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti.“

Ústavný súd zo sťažnosti sťažovateľa zistil, že uznesenie krajského súdu sp. zn. Pš 9/04 zo 14. februára 2005 bolo sťažovateľovi doručené 16. februára 2005, uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Toš 42/2005 zo 17. marca 2005 mu bolo doručené 26. apríla 2005 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Ntv-š 1/2005 z 25. apríla 2005 mu bolo doručené 4. mája 2005.

V okolnostiach tohto prípadu od 26. apríla 2005 a 4. mája 2005, kedy nadobudli namietané uznesenia krajského a najvyššieho súdu právoplatnosť, do 26. júla 2005, keď bola sťažnosť sťažovateľa ústavnému súdu odovzdaná na poštovú prepravu, uplynulo dlhšie časové obdobie ako uvedená zákonná dvojmesačná lehota.

V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu „Pri právoplatnom rozhodnutí podľa Trestného poriadku, ktoré sa sťažovateľovi v odpise doručuje a ktorým mali byť porušené jeho základné práva alebo slobody, je pre začiatok plynutia lehoty dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov rozhodujúce doručenie odpisu tohto rozhodnutia sťažovateľovi, nie však jeho právnomu zástupcovi“ – rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 90/03.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

V zmysle ustanovenia § 36 zákona o ústavnom súde v spojení s ustanovením § 142 Občianskeho súdneho poriadku ústavný súd rozhodol, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2006